

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4419-4420/2558

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายประเสริฐ ทัพย์สมบัติ กับพวกโจทก์ร่วม นายอนุกุลหรือจัน ยี่มอสา กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5), ป.วิ.พ. มาตรา 224, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 40, ป.วิ.อ. มาตรา 174, ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 297, ป.อ. มาตรา 364, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ในแต่ละฐานความผิดไม่ได้กำหนดอัตราโทษขั้นต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น ซึ่งศาลจะพิพากษาคดีไปโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้บังคับว่าศาลจะต้องพิพากษาคดีไปตามคำรับสารภาพของจำเลยโดยไม่จำเป็นต้องฟังพยานหลักฐานของโจทก์เสมอไปไม่ เพราะในคดีอาญาเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 174 คดีนี้เป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับคดีอาญา และโจทก์ร่วมทั้งสามขอให้บังคับจำเลยที่ 2 ร่วมใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมทั้งสาม ซึ่งศาลชั้นต้นเห็นว่าจำเป็นต้องสืบพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามต่อไปเพื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำของจำเลยที่ 2 ประกอบการกำหนดค่าสินไหมทดแทน ซึ่งพยานหลักฐานที่น่าสืบคดีในส่วนแพ่งย่อมเกี่ยวพันกับคดีในส่วนอาญา ดังนั้นหากปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำความผิด ศาลย่อมไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ และต้องพิพากษายกฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง อันเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลอุทธรณ์ย่อมยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ในชั้นอุทธรณ์จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 อุทธรณ์ว่าไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายต่อโจทก์ร่วมทั้งสามตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ทุนทรัพย์ที่พิพาทในชั้นอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 สำหรับโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 จึงไม่เกินคนละ 50,000 บาท ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.พ. มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 40 ศาลชั้นต้นรับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ในคดีส่วนแพ่งมาไม่ชอบ ศาลอุทธรณ์ย่อมไม่มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ดังกล่าว กรณีเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาย่อมสามารถยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 และมาตรา 40

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ เดิมศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4626/2552 ของศาลชั้นต้น โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสามสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 เรียกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในสำนวนที่สองว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับ และเรียกจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4626/2552 ของศาลชั้นต้นว่า จำเลยที่ 4 แต่คดีสำหรับจำเลยที่ 4 ยุติไปแล้วตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะคดีสองสำนวนนี้ โจทก์ฟ้องทั้งสองสำนวนขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 91, 288,

295, 297, 364, 365, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณานายประเสริฐ ผู้เสียหายที่ 1 นายสยามหรือปรเมศ ผู้เสียหายที่ 2 และนายศุภราช ผู้เสียหายที่ 3 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ยกเว้นข้อหาฆ่าและพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และโจทก์ร่วมทั้งสามยื่นคำร้องขอให้บังคับ จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทน 491,447 บาท 42,727 บาท และ 52,400 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 12 กรกฎาคม 2550 จนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 1 ให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยที่ 1 ไม่ได้กระทำความผิด จึงไม่ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมทั้งสาม ขอให้ยกคำร้อง จำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การในคดีส่วนแพ่งว่าค่าเสียหายที่โจทก์ร่วมทั้งสามเรียกร้องมาสูงเกินความจริง ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 297 (8), 364, 365 (1) (2) (3), 371 ประกอบมาตรา 83 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง จำเลยที่ 2 และที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 297 (8), 364, 365 (1) (2) (3) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันบุกรุกกับฐานร่วมกันทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับอันตรายสาหัส เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 1 ให้อภัยโทษสาหัส ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 2 ให้อภัยโทษแก่กาย จำคุกคนละ 2 ปี ฐานร่วมกันทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 3 ให้อภัยโทษสาหัส จำคุกคนละ 3 ปี ลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานมีอาวุธปืนของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืนเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 9 ปี 6 เดือน จำคุกจำเลยที่ 2 และที่ 3 คนละ 8 ปี จำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 4 ปี ให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทน 131,947 บาท 37,527 บาท และ 40,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 12 กรกฎาคม 2550 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับ โจทก์และจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 อุทธรณ์ โดยอธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขต 1 ซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายรับรองให้โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295, 297 (8), 364, 365 (1) (2) (3) (ที่ถูก มาตรา 365 (1) (2) (3) ประกอบมาตรา 364), 371 ประกอบมาตรา 83 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ฐานร่วมกันบุกรุกกับฐานร่วมกันทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 2 ให้อภัยโทษแก่กายเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันบุกรุกซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ฐานร่วมกันบุกรุกกับร่วมกันทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 3 ให้อภัยโทษสาหัส เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 3 ให้อภัยโทษสาหัส ซึ่งเป็น

กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา 90 รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 8 ปี 6 เดือน ให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทน 111,947 บาท 37,527 บาท และ 40,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 12 กรกฎาคม 2550 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ตามลำดับ ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 (ที่ถูก กับ ยกฟ้องจำเลยที่ 1 ฐานมีอาวุธปืนด้วย) นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ และจำเลยที่ 1 ฎีกา ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอถอนฎีกา ศาลฎีกา อนุญาต ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยในประการแรกตามฎีกาของโจทก์ใน ข้อกฎหมายว่า เมื่อจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพแล้วต้องฟังว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามฟ้อง การที่ศาลชั้นต้นรื้อการพิพากษาพร้อมกับคดีในส่วนแพ่งหลังจากสืบพยานเสร็จแล้ว ก็ไม่มีเหตุที่ ศาลจะฟังข้อเท็จจริงในคดีส่วนอาญาเป็นอย่างอื่นนั้น เห็นว่า แม้คดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ในแต่ละ ฐานความผิดไม่ได้กำหนดอัตราโทษขั้นต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น ซึ่งศาลจะพิพากษาคดีไปโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้บังคับว่าศาลจะต้องพิพากษา คดีไปตามคำรับสารภาพของจำเลยโดยไม่จำเป็นต้องฟังพยานหลักฐานของโจทก์เสมอไปไม่ เพราะใน คดีอาญาเป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 174 คดีนี้เป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา และโจทก์ร่วมทั้งสามขอให้บังคับจำเลยที่ 2 ร่วมใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมทั้งสาม ซึ่ง ศาลชั้นต้นเห็นว่าจำเป็นต้องสืบพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามต่อไปเพื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์ และความร้ายแรงแห่งการกระทำของจำเลยที่ 2 ประกอบการกำหนดค่าสินไหมทดแทน ซึ่ง พยานหลักฐานที่นำสืบคดีในส่วนแพ่งย่อมเกี่ยวพันกับคดีในส่วนอาญา ดังนั้นหากปรากฏ ข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำความผิด ศาลย่อมไม่อาจลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ และต้อง พิจารณายกฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง อัน เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลอุทธรณ์ย่อมยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยในประการต่อมาตามฎีกาของโจทก์ว่า พยานหลักฐานของโจทก์ฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกับพวกกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ ในข้อนี้ได้ความจาก โจทก์ร่วมที่ 1 ว่า เมื่อจำเลยที่ 2 เดินทางที่หน้าบ้านตะโกนว่าลูกน้องของโจทก์ร่วมที่ 1 ไปทำร้าย บุตรชายและบุตรเขยของจำเลยที่ 2 โจทก์ร่วมที่ 1 ตะโกนตอบว่า บุตรชายและบุตรเขยของจำเลย ที่ 2 เป็นฝ่ายขึ้นไปรุมทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 บนบ้านให้ขึ้นไปดู ขณะจำเลยที่ 2 เข้าไปใน บ้านมีวัยรุ่นประมาณ 10 คน กรูตามเข้าไปทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 1 จำเลยที่ 2 พยายามห้าม แต่ไม่มีใคร ฟัง สักครู่หนึ่งจำเลยที่ 2 พากลุ่มวัยรุ่นออกไป ตามข้อเท็จจริงดังกล่าว จำเลยที่ 2 เพียงแต่ไป สอบถามโจทก์ร่วมที่ 1 ถึงเหตุที่บุตรชายและบุตรเขยของจำเลยที่ 2 ถูกทำร้าย แม้จะมีกลุ่มวัยรุ่น ตามมาและเข้าไปในบ้านทำร้ายโจทก์ร่วมที่ 1 แต่จำเลยที่ 2 ได้พยายามห้ามแล้ว เห็นได้ว่าจำเลยที่ 2 ไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดดังกล่าวกว่า ที่ศาลอุทธรณ์ฟังว่าจำเลยที่ 2 ไม่ได้ร่วมกับพวก กระทำความผิดดังกล่าวและไม่ต้องร่วมรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมทั้งสามจึงชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง ในชั้นอุทธรณ์จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 อุทธรณ์ว่าไม่ต้องรับผิด ใช้ค่าเสียหายต่อโจทก์ร่วมทั้งสามตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ทุนทรัพย์ที่พิพาทในชั้นอุทธรณ์ ของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 สำหรับโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3 จึงไม่เกินคนละ 50,000 บาท ต้องห้ามมิให้

อุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ประกอบ
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 ศาลชั้นต้นรับอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3
ในคดีส่วนแพ่งมาไม่ชอบ ศาลอุทธรณ์ย่อมไม่มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3
ดังกล่าว กรณีเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใด
ฎีกา ศาลฎีกาย่อมสามารถยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา
142 (5) ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 และมาตรา 40 พิพากษาแก้
เป็นว่า ให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในคดีส่วนแพ่งที่เกี่ยวกับโจทก์ร่วมที่ 2 และที่ 3
ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

พิษณุ ดำรงเกียรติวัฒนา · อภิรัตน์ ลัดพลี · จรูญ ชีวดีโสภณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4419-4420/2558>